

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 28 lutego 1953 r.

w sprawie urlopów dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu.

Na podstawie art. 12 ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urlopach dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1949 r. Nr 47, poz. 365 i z 1950 r. Nr 13, poz. 123) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Pracownik może skorzystać z dwóch urlopów w jednym roku kalendarzowym tylko w przypadku, gdy nie mógł wykorzystać urlopu w poprzednim roku kalendarzowym z powodu choroby lub wskutek szczególnie ważnych potrzeb zakładu pracy, a pracownica — nadto w razie niemożności wykorzystania urlopu w poprzednim roku kalendarzowym z powodu przerwy w pracy w związku z ciążą i porodem.

2. Urlop przesunięty na następny rok kalendarzowy powinien być udzielony w miarę możliwości w pierwszym kwartale następnego roku, a w każdym razie przed końcem tego roku.

3. Urlop rozpoczęty przed końcem roku kalendarzowego może być dokończony w następnym roku kalendarzowym.

§ 2. Wyrażenie „urlop miesięczny” oznacza okres 30 dni kalendarzowych.

§ 3. Pracownik umysłowy, który po upływie sześciu miesięcy od dnia rozpoczęcia pracy wykorzystał dwutygodniowy urlop, nabywa po upływie pierwszego roku od dnia rozpoczęcia pracy prawo do szesnastodniowego urlopu uzupełniającego.

§ 4. Pracownik młodociany nabywa po upływie pierwszego roku od dnia rozpoczęcia pracy prawo do urlopu w pełnym wymiarze określonym obowiązującymi przepisami, niezależnie od wykorzystania urlopu należnego po sześciu miesiącach pracy.

§ 5. W przypadku przejścia robotnika do pracy w charakterze pracownika umysłowego lub w przypadku odwrotnym pracownik otrzymuje należny urlop w wymiarze obowiązującym według charakteru pracy w czasie rozpoczęcia urlopu, z zaliczeniem pełnego okresu pracy w tym samym zakładzie pracy.

§ 6. Jeżeli robotnik na podstawie przepracowanego okresu czasu uzyskuje w ciągu roku kalendarzowego prawo do urlopu w większym wymiarze, a urlop za dany rok kalendarzowy wykorzystał już w wymiarze dotychczasowym, przysługuje mu prawo do wykorzystania urlopu uzupełniającego.

§ 7. Pracownik, który przed rozwiązaniem stosunku pracy wykorzystał urlop lub pobrał wynagrodzenie za urlop nie wykorzystany w danym roku kalendarzowym, nie może otrzymać urlopu w tym samym roku kalendarzowym w innym uspołecznionym zakładzie pracy, w którym podjął następnie pracę. Wykorzystanie urlopu lub pobranie wynagrodzenia za urlop należy stwierdzić w świadectwie dotyczącym rodzaju i czasu zatrudnienia.

§ 8. Pracownikowi, któremu wypowiedziano stosunek pracy, należy udzielić w okresie wypowiedzenia

przysługującego mu urlopu. Jeżeli okres urlopu jest równy okresowi wypowiedzenia lub dłuższy od okresu wypowiedzenia, pracownikowi przysługuje wynagrodzenie za nie wykorzystany urlop.

§ 9. Pracownik nie traci prawa do urlopu w razie rozwiązania stosunku pracy na mocy wzajemnego porozumienia stron, chyba że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło wyraźnie na wniosek pracownika.

§ 10. Pracownik, któremu wypowiedziano stosunek pracy, nie traci prawa do urlopu wskutek tego, że na jego wniosek rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło przed końcem okresu wypowiedzenia.

§ 11. Utrata prawa do urlopu na podstawie art. 3 ustawy o urloпах nie powoduje utraty prawa nabytego do urlopow za lata ubiegłe.

§ 12. 1. Do wynagrodzenia za czas urlopu wlicza się — oprócz płacy podstawowej i stałych dodatków do tej płacy — również przeciętną premię z trzech poprzedzających urlop miesięcy, jeżeli premia ma charakter okresowy i jest uzależniona od określonych z góry warunków.

2. Do wynagrodzenia za czas urlopu wlicza się również wynagrodzenie za pracę nadliczbową, jeżeli wynagrodzenie to jest wypłacane w postaci stałego miesięcznego ryczałtu lub jeżeli praca nadliczbowa ma charakter stały.

§ 13. Nie wykorzystaną przez pracownika część urlopu na skutek choroby powstałej podczas urlopu należy przesunąć na czas późniejszy, jeżeli choroba powodowała niezdolność do pracy i trwała nieprzerwanie nie mniej niż 3 dni.

§ 14. Tracą moc §§ 3, 7, 13, 16, 19, 30, 31, 32, 33 i 40 rozporządzenia Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 czerwca 1923 r. w przedmiocie wykonywania ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urloпах dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. z 1923 r. Nr 62, poz. 464 i z 1929 r. Nr 59, poz. 467).

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Pracy i Opieki Społecznej:
St. Zawadzki